

У време социјализма, осамдесетих година, сви смо били срећни, одлично смо живели, никад није било гужви у превозу, осећао се дух запада. Далеко од тога да је било идеолошке индоктринације. Свако је смео да говори шта је хтео...

Кад ће и хоће ли неко, напоскон, приказати истину о „најсрећнијим осамдесетим годинама“?

Да подсетим, није било кафе, детерџента, чоколаде су замењивале шећерне табле, због несташице бензина је важило правило пар-непар на таблицама, није било нити једног увозног прехранбеног производа у малопродаји, од страних производа продавали су се само они који су имали лиценцу за производњу у СФРЈ.

Под оптужбом за контрареволуционарну делатност губио се посао, ишло се у затвор, милиција је тукла све политичке неподобне елементе, пар пута и у редакцији „Комуниста“. Постојала је само једна странка, владајућа, комунистичка и свако друго организовање било је строго забрањено. Од техничких уређаја су могли да се купе само они домаћи, а изузетно „Филипс“ ако бисте имали девиза код себе, а девизе је било немогуће наћи другачије него преко гастарбајтера, јер динар није био конвертибилан. Из земље је било дозвољено изнети максимално 200 марака по особи. За већину европских земаља нису биле потребне визе, али је просечна плата била око пет пута мања од италијанске, која је тада била на зачељу по европским примањима. У Трст се ишло у шопинг по ципеле, фармерке, ташне, кошуље, гаће, чарапе, детерџент, кафу, чоколаду, па чак и млеко и шећер у појединим, али честим периодима.

Стабилизација је била кључна реч током читавих осамдесетих, јер, признавале су то и власти, у земљи је владала општа економска криза. Рестрикције струје по групама биле су неизбежне сваке зиме. Некад су биле оштрије, некад мање оштре, а у тежим периодима једна група је остајала без струје по осам сати дневно.

Пише: Павле Ћосић
понедељак, 29 децембар 2008 12:50

Штампа је била строго контролисана. Београд је био апсолутни рекордер по дневним новинама - излазило их је чак четири. У Загребу једне, у Љубљани једне, у Сарајеву једне, у Сплиту једне, у Скопљу једне, у Новом Саду две (једне на мађарском) и у Приштини једне (на албанском), и у Титограду једне, али је у свима писало исто.

Било је два телевизијска канала, а свака република и покрајина имала је по један телевизијски центар. Дневник је био строго цензурисан. Први програм почињао је око 10, а други око 14 сати. До увођења тзв. ноћног програма који је трајао од 22 до 12.30 (негде 1985), програм се завршавао у 22 сата.